

PETI ODDELEK

ZADEVA HAJRUDINOVIĆ proti SLOVENIJI

(pritožba št. 69319/12)

SODBA

STRASBOURG

21. maj 2015

*Ta sodba bo postala dokončna v okoliščinah, navedenih v drugem odstavku 44. člena konvencije.
Mogoči so uredniški popravki.*

V zadevi Hajrudinović proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) kot senat v sestavi:

Mark Viliger, *predsednik*,
Angelika Nußberger,
Boštjan M. Zupančič,
Ganna Yudkivska, Vincent
A. De Gaetano, Helena
Jaderblom, Aleš Pejchal,
sodniki,

in Claudia Westerdiek, sodna tajnica oddelka,
po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 14. aprila 2015,
izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 69319/12) proti Republiki Sloveniji, ki jo je pri Sodišču na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) 22. oktobra 2012 vložil slovenski državljani Ahmet Hajrudinović (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).

2. Pritožnika je zastopal B. Verstovšek, odvetnik iz Celja. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala V. Klemenc, državna pravobranilka.

3. Pritožnik je zlasti na podlagi 6. člena konvencije trdil, da je postopek, v katerem je bil stranka v postopku, trajal predolgo. Prav tako se je pritožil, da ni bilo učinkovitega notranjepravnega sredstva v zvezi s prekomernim trajanjem postopka (13. člen konvencije).

4. Vlada je bila o pritožbi obveščena 2. marca 2014.

DEJSTVA

I. OKOLIŠČINE ZADEVE

5. Pritožnik je bil rojen leta 1956 in živi na Jesenicah.

A. Postopek pred delovnim sodiščem

6. 15. aprila 1998 je Okrožno sodišče v Kranju sprožilo stečajni postopek proti podjetju S., ki je bilo takrat pritožnikov delodajalec.

7. Stečajni upravitelj je 29. aprila 1998 izdal odločbo o odpovedi pritožnikove pogodbe o zaposlitvi pri podjetju S.

8. Pritožnik je na neznani datum v stečajnem postopku vložil zahtevek za odpravnino. Ker je stečajni upravitelj ugovarjal zahtevku, je Okrožno sodišče v Kranju 11. septembra 1998 pritožnika napotilo na delovno sodišče.

9. Pritožnik je 22. decembra 1998 pred Delovnim in socialnim sodiščem v Ljubljani, Zunanjim oddelkom v Kranju, začel pravdni postopek.

10. V istem obdobju je bilo pri istem sodišču vloženih približno 150 zahtevkov, podobnih zahtevku pritožnika.

11. Leta 1999 je Delovno in socialno sodišče v Kranju izdalo odločbe v štirih zadevah, podobnih pritožnikovi, v katerih je zahtevke zavrnilo. Presodilo je, da delavci, ki so izgubili delo zaradi nesolventnosti delodajalca pred začetkom veljavnosti 19. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o Jamstvenem skladu Republike Slovenije iz leta 1999 (v nadaljevanju: zakon iz leta 1999), niso upravičeni do izplačila odpravnine. 19. člen izrecno predvideva pravico do izplačila odpravnine za delavce, ki so odpuščeni potem, ko je podjetje postalo nesolventno.

12. V letu 2000 je bilo pri Ustavnem sodišču vloženi več zahtev za presojo ustavnosti 19. člena zakona iz leta 1999, ki so izpodbijale ustavnost neretroaktivne uporabe te določbe.

13. 5. oktobra 2001 je sindikat, ki je zastopal tudi pritožnika, po negativnih odločbah, izdanih v štirih primerih (glej 11. odstavek zgoraj), od sodišča zahteval, da preloži obravnave v drugih primerih. Sindikat je hotel najprej preveriti, ali želijo drugi delavci umakniti svoje zahteve, da bi se izognili stroškom postopka.

14. Sodišče ni izdalo nobenega uradnega sklepa o preložitvi ali prekinitvi postopkov.

15. 10. aprila 2003 je Ustavno sodišče zavrnilo pobude za oceno ustavnosti 19. člena zakona iz leta 1999. Ugotovilo je, da so te pobude neutemeljene, ker temeljijo na napačnih predpostavkah, da je bila pravica do odpravnine za delavce, odpuščene zaradi nesolventnosti delodajalca, uvedena šele z 19. členom, in da je poleg tega ni mogoče uveljavljati za nazaj. Ustavno sodišče je s sklicevanjem na svoje odločbe iz let 1994, 1995 in 2000 poudarilo, da je to pravico predvidelo že splošno delovno pravo, ki je bilo v veljavi pred sprejetjem zakona iz leta 1999. Pojasnilo je, da je bil namen 19. člena samo izrecno poudariti, da so tudi delavci, ki so izgubili zaposlitev zaradi nesolventnosti delodajalca, upravičeni do izplačila odpravnin. Takšno pojasnilo je bilo potrebno zaradi nasprotujoče si sodne prakse nižjih sodišč. V zvezi s tem je Ustavno sodišče poudarilo, da kljub temu, da ne more posegati v pravilno razlago pravnih norm s strani nižjih sodišč, pa ta ne morejo uporabiti razlage, ki bi bila v neskladju z ustavo, samovoljna ali očitno napačna.

16. 14. julija 2003 so stranke v postopku sklenile poravnavo s podjetjem S., ki je priznalo zahtevke pritožnika.

B. Postopek v zvezi z odškodninskim zahtevkom zaradi trajanja postopka pred delovnim sodiščem (»odškodninski postopek«)

17. 13. julija 2006 je pritožnik vložil odškodninski zahtevek zaradi škode, ki jo je povzročilo trajanje postopka pred delovnim sodiščem.

18. 27. septembra 2007 je Okrajno sodišče v Ljubljani njegov zahtevek zavrnilo. Ugotovilo je, da 25. člena Zakona o varstvu pravice do sojenja brez nepotrebnega odlašanja iz leta 2006 (»zakon iz leta 2006«) ni mogoče uporabiti, ker ta določba velja samo za primere, ko je posameznik že vložil pritožbo zaradi trajanja postopka na mednarodno sodišče. Sodišče je ob uporabi splošnih pravil Obligacijskega zakonika o denarni odškodnini iz leta 2001 nadalje ugotovilo, da pritožnik ni uspel dokazati, da je utrpel škodo, ker je v zadevi prišlo do poravnave. Vsekakor tudi ni bilo vzročne povezave med ravnanjem sodišča in domnevno škodo. Pritožnik je vložil pritožbo.

19. Višje sodišče v Ljubljani je 9. januarja 2008 ugodilo pritožbi pritožnika in zadevo vrnilo sodišču prve stopnje.

20. 8. maja 2008 je Okrajno sodišče v Ljubljani v obnovljenem sklopu sodnih postopkov še enkrat zavrnilo pritožnikov zahtevek. Ugotovilo je, da mu ni uspelo dokazati niti kakršne koli škode zaradi zamud v postopku niti vzročne zveze. Pritožnik se je pritožil.

21. Višje sodišče v Ljubljani je 5. novembra 2008 zavrnilo pritožbo pritožnika. Pritožnik je vložil ustavno pritožbo.

22. 27. maja 2010 je Ustavno sodišče ugodilo pritožnikovi ustavni pritožbi s sklicevanjem na svojo odločbo z dne 18. marca 2010 (glej 29. odstavek spodaj) in vrnilo zadevo višjemu sodišču.

23. Višje sodišče v Ljubljani je 15. septembra 2010 zadevo vrnilo v odločanje sodišču prve stopnje.

24. 25. oktobra 2010 je Okrajno sodišče v Ljubljani, potem ko je v skladu z navodili Ustavnega sodišča po analogiji uporabilo določbe zakona iz leta 2006, zavrnilo zahtevek pritožnika. Ob sklicevanju na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice je razsodilo, da je bilo smiselno prekiniti obravnavo pritožnikovega zahtevka med čakanjem na izid nekaterih podobnih primerov in postopkov pred Ustavnim sodiščem (glej 15. odstavek zgoraj).

Presodilo je, da ni mogoče ugotoviti nobenih nerazumnih zamud v teh podobnih primerih, ki so trajali pet let na treh stopnjah sodne pristojnosti, od katerih so postopki tri leta potekali pred Ustavnim sodiščem. Pritožnik se je pritožil.

25. Višje sodišče v Ljubljani je 13. aprila 2011 zavrnilo pritožnikovo pritožbo. Pritožnik je vložil predlog za dopustitev revizije in ustavno pritožbo.

26. 14. novembra 2011 je Vrhovno sodišče zavrnilo pritožnikov predlog za dopustitev revizije.

27. 8. maja 2012 je Ustavno sodišče zavrnilo pritožnikovo ustavno pritožbo.

II. UPOŠTEVANA DOMAČA ZAKONODAJA IN PRAKSA

28. Upoštevana domača zakonodaja in praksa sta navedeni v *Lukenda proti Sloveniji*, 9.–27. odstavek, 6. oktober 2005, in *Grzinčič proti Sloveniji*, št. 26867/02, 38.–48. odstavek, 3. maj 2007.

29. Poleg tega je Ustavno sodišče v svoji odločbi št. U-I-207/08 in Up-2168/08 z dne 18. marca 2010 razglasilo 25. člen zakona iz leta 2006 za neustaven, kolikor ni uredil položaja oškodovancev, ki so zahtevali pravično zadoščenje pred domačimi sodišči zaradi kršitve pravice do sojenja brez nepotrebnega odlašanja v zvezi s postopki, ki so se zaključili pred 1. januarjem 2007, in sicer na enak način kot je uredil položaj oseb, ki so zahtevali pravično zadoščenje pred mednarodnim sodiščem. Državnemu zboru je naložilo odpravo ugotovljenega neskladja in odredilo, da morajo sodišča do takrat v zvezi s takimi primeri uporabljati merila, določena v ustreznih določbah zakona iz leta 2006. 15. maja 2012 je Državni zbor odpravil ugotovljeno neskladje s spremembo 25. člena zakona iz leta 2006. Spremembe so bile objavljene v Uradnem listu RS, št. 38/2012.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV 6. ČLENA KONVENCIJE

30. Pritožnik se je pritožil, da trajanje obeh sklopov postopkov ni v skladu z zahtevo po "razumnem roku" iz prvega odstavka 6. člena konvencije, ki se glasi:

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih... v razumnem roku odloča... sodišče."

A. Sprejemljivost

31. Sodišče ugotavlja, da pritožba v zvezi z obema sklopoma postopkov ni očitno neutemeljena po točki a tretjega odstavka 35. člena konvencije. Prav tako ugotavlja, da ni nesprejemljiva niti iz katerih koli drugih razlogov. Zato jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

B. Utemeljenost

1. Trajanje postopkov pred delovnim sodiščem

(a) Navedbe strank

32. Pritožnik se je pritožil, da so postopki trajali skoraj pet let na samo eni stopnji sodne pristojnosti, brez kakršnega koli napredka, dokler stranke niso sklenile poravnave.

Poudaril je, da bi moralo sodišče zaradi narave postopka in njegovega negotovega položaja po izgubi zaposlitve obravnavati njegov primer s posebno skrbnostjo. Nadalje je zatrjeval, da njegov zastopnik ni zahteval od sodišča, da prekine postopek v zvezi z njegovim zahtevkom, ampak je le zahteval, da sodišče preloži obravnavo v nekaterih podobnih primerih. Poudaril je, da sodišče ni nikoli izdalo nobenega uradnega sklepa o prekinitvi postopka. Poleg tega pa po mnenju pritožnika odločba Ustavnega sodišča ni bila odločilna za njegov primer.

33. Vlada je pritožnikove navedbe izpodbijala. Trdila je, da bi moralo Sodišče priznati, da je bila odločitev domačega sodišča, da začasno prekine z obravnavanjem pritožnikovega primera, ukrep postopkovne učinkovitosti glede na pritožbene postopke, ki so potekali v štirih "vzorčnih" primerih in glede na pričakovano odločbo Ustavnega sodišča. Poudarila je, da je bila odločba Ustavnega sodišča z dne 10. aprila 2003 (glej 15. odstavek zgoraj) odločilnega pomena za sodno prakso in je kot taka tudi prispevala k ugodnemu izidu pritožnikove zadeve. Sodišče bi moralo zato tudi upoštevati razumnost trajanja postopka pred Ustavnim sodiščem. Nadalje je trdila, da je zastopnik pritožnika potem, ko so bile v podobnih primerih izdane prve negativne odločbe, zahteval preložitev postopkov v zvezi z drugimi zahtevki, vključno s pritožnikom. Vsekakor pritožnik ni nikoli zahteval, da se postopek pospeši. Na koncu je trdila, da se ta spor ne bi smel šteti za delovni spor v smislu sodne prakse Sodišča (glej, na primer, *Ruotolo proti Italiji*, 27. februar 1992, 17. odstavek, serija A št. 230-D, in *Frydlander proti Franciji [VS]*, št. 30979/96, 45. odstavek, ESČP 2000-VII), in da zato ne zahteva posebne skrbnosti. Po mnenju vlade se pojem delovnega spora nanaša le na spore v zvezi s prenehanjem ali obstojem delovnega razmerja.

(b) Presoja Sodišča

34. Sodišče pripominja, da se je obdobje, ki ga je treba upoštevati, začelo 22. novembra 1998 (glej 9. odstavek zgoraj), ko je pritožnik sprožil pravdni postopek na delovnem sodišču, in končalo 14. julija 2003 (glej 16. odstavek zgoraj), ko so stranke v postopku sklenile poravnavo. Postopek je torej trajal štiri leta, šest mesecev in dvaindvajset dni na eni sodni stopnji.

35. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumnost trajanja postopka presojati glede na okoliščine zadeve in s sklicevanjem na ta merila: zapletenost zadeve, ravnanje pritožnika in ustreznih organov ter pomen sporne zadeve za pritožnika (glej med številnimi drugimi zadevami *Frydlander* navedeno zgoraj, § 43).

36. Ob sklicevanju na zgoraj navedena merila Sodišče v zvezi z ravnanjem pritožnika ugotavlja, da je njegov zastopnik delovnemu in socialnemu sodišču predlagal, da preloži nekatere obravnave, predvidene v podobnih primerih. Tudi če bi bil ta predlog povezan s pritožnikovo zadevo, se Sodišče strinja z njim, da vlada ni predložila nobenih dokumentov, ki bi dokazovali, da je pritožnik dejansko zahteval prekinitve obravnavanja svoje zadeve ali da je na kakšen drug način prispeval k trajanju postopka.

37. Poleg tega Sodišče glede ravnanja domačih sodišč ugotavlja, da v obdobju, ki je trajalo več kot štiri leta in šest mesecev, ni bil opravljen noben postopkovni korak ali sprejeta kakršna koli odločitev. Res pa je, da je bilo leta 2000 Ustavno sodišče zaproseno za presajo ustavnosti 19. člena zakona iz leta 1999, torej določbe, ki bi se morala uporabiti v pritožnikovi zadevi (glej 12. odstavek zgoraj). Ustavno sodišče je sprejelo svojo odločitev šele 10. aprila 2003 (glej 15. odstavek zgoraj).

38. Sodišče je tudi brez uradne odločitve pripravljeno sklepati, da je bila v tem obdobju obravnava pritožnikovega primera prekinjena zaradi čakanja na izid postopka pred Ustavnim sodiščem.

39. Sodišče se strinja z vlado, da bi lahko bilo smiselno, da domača sodišča v določenih okoliščinah zaradi ukrepa postopkovne učinkovitosti počakajo na izid vzporednih postopkov, vključno s tistimi, ki potekajo pred Ustavnim sodiščem.

Vendar pa mora biti takšna odločitev sorazmerna in mora upoštevati posebne okoliščine primera (glej *König proti Nemčiji*, 28. junij 1978, 110. odstavek, serija A, št. 27; *Boddaert proti Belgiji*, 12. oktober 1992, 39. odstavek, serija A št. 235–D; in *Herbst proti Nemčiji*, št. 20027/02, 78. odstavek, 11. januar 2007).

40. Sodišče nadalje ugotavlja, da je načeloma obveznost Ustavnega sodišča, da obravnava zadeve v razumnem času, mogoče razlagati drugače, kot pa to velja za redna sodišča (glej, med številnimi drugimi zadevami, *Süßmann proti Nemčiji*, 16. september 1996, 55.–57. odstavek, *Poročila o sodbah in odločbah 1996-IV*; *Tričkovič proti Sloveniji*, št. 39914/98, 63. odstavek, 12. junij 2001; *Leela Fordekreis e. V. in drugi proti Nemčiji*, št. 58911/00, 63. odstavek, 6. november 2008; in *Peter proti Nemčiji*, št. 68919/10, 47. odstavek, 4. september 2014).

41. Kljub temu pa Sodišče meni, da v tem primeru zadeva pred Ustavnim sodiščem ni bila posebno zapletena (glej, *nasprotno*, *Peter*, navedeno zgoraj, 45. odstavek). V tej zvezi ugotavlja, da je Ustavno sodišče na podlagi preučitve na prvi pogled (*prima facie*) pravnega vprašanja v svoji odločbi z 10. aprila 2003 zavrnilo pobude za presojo ustavnosti 19. člena zakona iz leta 1999 kot nepotrebno, pri čemer je trdilo, da so izhodišča, na katerih so te pobude temeljile, napačna (glej 15. odstavek zgoraj).

42. Sodišče nadalje ugotavlja, da vlada ni zagotovila nobenega pojasnila, zakaj je postopek pred Ustavnim sodiščem trajal več kot tri leta, še zlasti glede na veliko število podobnih primerov, ki so potekali pred nižjimi sodišči. V zvezi s tem ugotavlja, da morajo države organizirati svoje pravne sisteme tako, da se zagotovi skladnost z zahtevami prvega odstavka 6. člena, vključno z zahtevo po razumnem roku (glej, med številnimi drugimi zadevami, *Guincho proti Portugalski*, 10. julij 1984, 38. odstavek, serija A št. 81, in *Süßmann*, navedeno zgoraj, 55. odstavek).

43. Končno pa se Sodišče ne more strinjati s trditvijo vlade, da pritožnikova zadeva ne sodi v kategorijo zadev, ki bi po svoji naravi zahtevale posebno hitrost reševanja (glej 33. odstavek zgoraj).

44. Ugotavlja, da pojem "delovnih sporov" v njegovi sodni praksi ni omejen le na spore glede zakonitosti prekinitve ali odpovedi ali določitve pravice do pokojnine, temveč vključuje tudi druga vprašanja v zvezi z zaposlitvijo, kot so priznanje pravice do strokovne usposobljenosti (glej *Caleffi proti Italiji*, 24. maj 1991, 17. odstavek, serija A št. 206-B), skladnost s "konkurenčno klavzulo" (glej *Wojtunik proti Poljski*, št. 64212/01, 42. odstavek, 12. december 2006), ali pravica do dodatka za starševski dopust (glej *Kocsis proti Romuniji*, št. 10395/02, 90. odstavek, 20. december 2007).

45. V obravnavanem primeru je pritožnik zahteval izplačilo odpravnine, ko je bil odpuščen zaradi nesolventnosti delodajalca, torej zaradi dejstva, ki mu je odvzelo glavni vir prihodkov. Zato Sodišče meni, da je imel pritožnik velik interes za hiter zaključek postopka in da je bila potrebna posebna skrbnost s strani oblasti.

46. Zgoraj navedeni vidiki zadoščajo Sodišču za sklep, da je bilo trajanje postopkov pretirano in da ni izpolnilo zahteve po "razumnem roku". Zato je bil kršen prvi odstavek 6. člena.

2. Trajanje odškodninskega postopka

(a) Navedbe strank

47. Pritožnik se je pritožil, da je postopek trajal skoraj šest let. Poudaril je, da dejstvo, da je bila zadeva trikrat vrnjena v ponovno odločanje, kaže, da se domača sodišča niso bila sposobna odločiti o vprašanju upravičenosti do pravičnega zadoščenja v skladu z obveznostmi države v okviru konvencije.

Trdil je, da mora Sodišče pri presoji trajanja postopka upoštevati dejstvo, da je trajanje obeh sklopov postopkov, delovnega in odškodninskega, znašalo štirinajst let. Nadalje je trdil, da ni bil odgovoren za pravno vrzel v zakonu iz leta 2006 v zvezi z njegovo zadevo, ampak da je bila država odgovorna za sistemska vprašanja in pomanjkljivosti v zakonodaji. Na koncu je poudaril, da sam ni na noben način prispeval k trajanju postopka.

48. Vlada je poudarila, da bi morale Sodišče pri presoji trajanja tega sklopa postopkov upoštevati "posebne okoliščine", kot je navedeno v primeru *CE.DI.SA Fortore S.N.C. Diagnostica Medica Chirurgica proti Italiji* (št. 41107102 in 22405/03, 39. odstavek, 27. september 2011). Trdila je, da je bilo trajanje postopka posledica več vrnitev zadeve v ponovno odločanje, kar je povzročila pravna vrzel v zakonu iz leta 2006, in ne pomanjkljivost v pravosodnem sistemu. Ta vrzel ni bila zapolnjena vse do odločbe Ustavnega sodišča z dne 10. marca 2010 (glej 29. odstavek zgoraj). Na koncu je vlada poudarila, da so vsa sodišča, ki so obravnavala pritožnikov zahtevek, odločala hitro in brez zamud.

(b) Presoja Sodišča

49. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, se je začelo 13. julija 2006 (glej 17. odstavek zgoraj), ko je pritožnik sprožil postopek, in se končalo 8. maja 2012 (glej 27. odstavek), ko je Ustavno sodišče zavrnilo njegovo ustavno pritožbo. Postopek je torej trajal pet let, devet mesecev in sedemindvajset dni na štirih stopnjah sodne pristojnosti.

50. Sodišče ponovno poudarja, da v skladu s sodno prakso ne bo uporabilo meril, ki veljajo za presojo razumnega trajanja rednega postopka za ugotavljanje razumnosti trajanja postopka v zvezi z zahtevkom za škodo, nastalo zaradi trajanja rednega postopka. Poleg tega meni, da se vprašanje trajanja postopka praviloma ne bi smelo obravnavati kot posebej zapleteno. Prav tako se od države zahteva posebna skrbnost, kadar se obravnavajo primeri, v katerih stranke zahtevajo odškodnino za škodo, nastalo zaradi nerazumnega trajanja postopka (glej, na primer, *Belperio in Ciarmoli proti Italiji*, št. 7932/04), 42. odstavek, 21. december 2010).

51. Sodišče nadalje ugotavlja, da je že razsodilo glede notranjepravnih sredstev, ki so predvidena za prekomerno trajanje postopkov po italijanskem zakonu "Pinto", da načeloma postopek ne sme trajati več kot dve leti na dveh stopnjah sojenja, razen če posebne okoliščine upravičujejo daljši čas za obdelavo zahtevkov (glej *CE.DI.SA Fortore S.N.C. Diagnostica Medica Chirurgica*, navedeno zgoraj, 39. odstavek, in *Francesco Quattrone proti Italiji*, št. 13431/07, 33. odstavek, 26. november 2013).

52. Sodišče ne vidi razloga za odstopanje od te zahteve v zvezi z notranjepravnimi sredstvi, ki jih predvideva tožena država.

53. V zvezi z obravnavano zadevo Sodišče pozdravlja spremembe v domači sodni praksi in nato zakonodajne spremembe zakona iz leta 2006 (glej 29. odstavek zgoraj). Vendar pa meni, da dejstvo, da so bile vrnitve pritožnikove zadeve v ponovno odločanje posledica zakonodajne vrzeli, ne upravičuje daljšega časa obravnavanja njegovega zahtevka. Nasprotno, to kaže na pomanjkljivost v domačem sistemu, kar je treba pripisati organom oblasti in ne pritožniku (glej, med mnogimi drugimi zadevami, *Wierciszewska proti Poljski*, št. 41431/98, 46. odstavek, 25. november 2003, in *Matica proti Romuniji*, št. 19567/02, 24. odstavek, 2. november 2006).

54. V takih okoliščinah Sodišče ne more šteti za razumno obdobje v trajanju skoraj šest let za odločitev o odškodninskem zahtevku zaradi prekomernega odlašanja.

Zato je bil tudi s tega vidika kršen prvi odstavek 6. člena.

II. DRUGE ZATRJEVANE KRŠITVE KONVENCIJE

55. Nazadnje se je pritožnik pritožil, da je bila zaradi trajanja odškodninskega postopka kršena njegova pravica do učinkovitega notranjepravnega sredstva po 13. členu konvencije.

56. Sodišče meni, da je bilo pritožniku po odločbi Ustavnega sodišča z dne 17. maja 2010 (glej 22. odstavek zgoraj) in vrnitvijo zadeve v ponovno odločanje na nižja sodišča načeloma omogočeno učinkovito notranjepravno sredstvo po 13. členu v zvezi z njegovo pritožbo glede trajanja postopka pred delovnim sodiščem (glej načela, vzpostavljena v zadevi *Kudla proti Poljski [VS]*, št. 30210/96, 156. odstavek, ESČP 2000-XI, in *Cocchiarella proti Italiji [VS]*, št. 64886/01, 73.–98. odstavek, ESČP 2006-V).

57. Nadalje ugotavlja, da "učinkovitost" "notranjepravnega sredstva" po 13. členu ni odvisna od gotovosti ugodnega izida za pritožnika (glej *Kudla*, navedeno zgoraj, 157. odstavek).

58. Na koncu Sodišče poudarja, da čeprav dejansko ni mogoče izključiti, da bo prekomerno odlašanje v odškodninski tožbi pomenilo neustreznost notranjepravnega sredstva (glej *Paulino Tomas proti Portugalski (skl.)*, št. 58698/00, ESČP 2003-VIII; *Belinger proti Sloveniji (skl.)*, št. 42320/98; in *Cocchiarella*, navedeno zgoraj, 86. odstavek), pa meni, da v tej zadevi trajanje postopkov, čeprav pomeni kršitev prvega odstavka 6. člena konvencije, ni bilo tako pomembno, da bi postavljalo pod vprašaj učinkovitost notranjepravnega sredstva kot takega (glej *Belperio in Ciarmoli*, navedeno zgoraj, 53. odstavek).

59. Iz navedenega izhaja, da je ta očitok očitno neutemeljen in ga je treba zavrniti v skladu s točko a) tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

III. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

60. 41. člen konvencije določa:

»Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje.«

A. Odškodnina

61. Pritožnik je zahteval 10.000 evrov (EUR) za nepremoženjsko škodo.

62. Vlada je zahtevku oporekala.

63. Sodišče meni, da je pritožnik utrpel nepremoženjsko škodo. Po načelu pravičnosti mu na tej podlagi prisoja 5.200 EUR.

B. Stroški in izdatki

64. Pritožnik je tudi zahteval 4.111,61 EUR za stroške in izdatke, ki so nastali pred domačimi sodišči, ter za stroške in izdatke, ki so nastali pred Sodiščem.

65. Vlada je zahtevku oporekala, da je pretiran in da ni podprt z zadostnimi dokaznimi listinami.

66. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov in izdatkov, če dokaže, da so ti dejansko nastali in bili neizogibni ter da je njihov znesek razumen. Sodišče v tej zadevi ob upoštevanju razpoložljivih dokumentov in zgoraj navedenih meril meni, da je upravičeno priznati znesek 3.000 EUR za stroške, nastale v postopku pred Sodiščem in domačimi sodišči.

C. Zamudne obresti

67. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaš*a, da je pritožba glede prvega odstavka 6. člena sprejemljiva, preostali del pritožbe pa je nesprejemljiv;
2. *razsoja*, da je bil kršen prvi odstavek 6. člena konvencije zaradi prekomernega trajanja postopka pred delovnim sodiščem;
3. *razsoja*, da je bil kršen prvi odstavek 6. člena konvencije zaradi prekomernega trajanja odškodninskega postopka;
4. *razsoja*
  - (a) da mora tožena država pritožniku v treh mesecih od dne, ko postane sodba v skladu z drugim odstavkom 44. člena konvencije dokončna, plačati ta zneska:
    - i) 5.200 EUR (pet tisoč dvesto evrov) za nepremoženjsko škodo in morebitni davek;
    - ii) 3.000 EUR (tri tisoč evrov) za stroške in izdatke ter morebitni davek, obračunan pritožniku;
  - b) da se za navedeni znesek od dneva poteka treh mesecev do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji mejne posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, za vse zamujeno obdobje z dodanimi tremi odstotnimi točkami;
5. *zavrača* preostali del zahtevka pritožnika za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 21. maja 2015 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Claudia Westerdiek

sodna tajnica

Mark Villiger

predsednik

